

Els encantats

David Plana

Pròleg de Jordi Julià

Premi *ex aequo* Frederic Roda 2015

Diputació
Barcelona

| Institut del Teatre

comanegra

PERSONATGES

PARE, seixanta anys

BRUNA, trenta-dos anys

ARNAU, trenta-cinc anys

1.

BRUNA: Era un bosc.

PARE: Un bosc.

BRUNA: Un bosc estrany.

PARE: Com era?

BRUNA: Hi havia arbres morts. Arbres esberlats, que havien caigut a terra i estaven plens de formigues i d'altres insectes. I nosaltres hi pujàvem. Jo hi pujava i caminava per sobre dels arbres morts. Em va picar un insecte.

PARE: Però hi havia arbres normals, també? Vull dir, vius...

BRUNA: Era un bosc.

PARE: D'acord.

BRUNA: Em vaig perdre.

PARE: No. D'això me'n recordaria.

BRUNA: Van ser vint minuts o mitja hora. Se'm va fer llarg, però quan us vaig trobar ni us havíeu adonat que no hi era.

PARE: Quants anys tenies?

BRUNA: No me'n recordo!

PARE: No t'enfadis...

BRUNA: No me'n recordo, per això t'ho estava...

PARE: D'acord.

BRUNA: Saps on vull dir?

PARE: No.

BRUNA: Hi havia un riu.

PARE: Un riu.

BRUNA: Tu pescaves.

PARE: Jo?

BRUNA: Sí, tu pescaves.

PARE: Potser sí. Vaig pescar.

BRUNA: Sí, vas pescar en aquell riu, en aquell bosc, aquell dia
que em vaig perdre.

PARE: Hi estàs bé, aquí?

BRUNA: Sí, he plantat enciams.

PARE: Has llegit el llibre que et vaig enviar?

BRUNA: No.

PARE: Em sembla que t'agradarà.

BRUNA: Sí? T'ho sembla? Per què t'ho sembla? A mi em sembla
que no m'agradarà. Per això no l'he llegit.

PARE: Si no ho proves...

BRUNA: Ja ho vaig provar.

PARE: Quantes pàgines vas llegir?

BRUNA: Quan tornaràs a venir?

PARE: No ho sé.

BRUNA: Quan puguis?

PARE: Sí, quan pugui. Estàs bé?

BRUNA: Hem començat una teràpia nova. Recordar coses. Com
això del bosc. Però no m'estàs ajudant gaire.

PARE: Ho sento.

BRUNA: Teníem un cotxe de color cafè amb llet, allargat.

PARE: Un Citroën GS.

BRUNA: Te'n recordes?

PARE: Sí.

BRUNA: I anàvem a la muntanya, a vegades.

PARE: I tant, sí.

BRUNA: Tu pescaves.

PARE: Sí, alguna vegada sí.

BRUNA: La mare no sé què feia. Passejava pel bosc. O estava estirada a la gespa. No feia gaire res, em sembla. L'Arnau jugava a pilota, tot sol. Tu a vegades jugaves amb ell, però la majoria de vegades jugava tot sol. Es feia una porteria amb dues pedres i començava a fer veure que driblava altres jugadors i, al final, xutava. I a vegades fallava. Tot sol i no marcava gol. S'ha de ser idiota. Què feia, jo?

PARE: Què?

BRUNA: Jo? Què feia jo!

PARE: No ho sé, suposo que... devies jugar, també, amb la mare o amb l'Arnau o...

BRUNA: No, jo no jugava amb ells.

PARE: Potser a nines. Recordo que en tenies una que t'agradava molt.

BRUNA: Com era?

PARE: No ho sé, t'agradava i la portaves a tot arreu, fins i tot al llit.

BRUNA: I com era?

PARE: Es deia... li deies... Clara, pot ser? O Claretà...

BRUNA: Com era.

PARE: Era una nina! És que no sé... què més... Una nina.

BRUNA: La Claretà, sí, ja me'n recordo. Quan te'n vas?

PARE: Vols que me'n vagi?

BRUNA: Com vulguis.

PARE: M'hi estaré una estona més. Et sembla bé?

BRUNA: Com vulguis.

PARE: Em va arribar un àlbum amb dedicatòries per a tu, de la universitat. Però me l'he descuidat. La propera vegada te'l portaré.

BRUNA: Et quedes una estona més?

PARE: Sí, i tant.

BRUNA: Aquell dia de la muntanya que em vaig perdre... quan vaig trobar la mare i l'Arnau, tu no hi eres. Vaig començar a plorar, perquè havia estat molt espantada, però no havia plorat fins llavors, perquè m'havia de concentrar a trobar-vos. La mare va dir que t'aniríem a buscar i vaig parar de plorar. I tots tres vam anar cap al riu, a buscar-te. Vam començar a caminar pel costat del riu, però no hi havia manera, no et veiem enlloc. Al final vam trobar la canya i el sarró, amb peixos a dins, però tu no hi eres. Vam caminar riu amunt i després ens vam ficar dins del bosc, cridant-te. I al final jo et vaig veure, girat contra un arbre, mirant un arbre, sense dir res.

PARE: Jo?

BRUNA: Què feies?

PARE: No ho sé... no recordo absolutament res de...

BRUNA: Vas dir que estaves fent pipí.

PARE: Suposo que devia estar fent pipí.

BRUNA: Però per què no contestaves?

PARE: És que no...

BRUNA: Estàvem cridant, t'estàvem cridant, allà mateix, jo havia acabat de cridar-te «papa!», dues o tres vegades. Si estaves

fent pipí, podries haver contestat: «Sóc aquí, estic fent pipí.
Ara vinc».

PARE: No ho sé.

BRUNA: Què feies?

PARE: És que no recordo ni on era això, ni quan, ni...

BRUNA: Saps què feies?

PARE: Què feia?

BRUNA: Ploraves. Ploraves mirant l'arbre.

PARE: Però... és que... no ho sé... Has de recordar precisament
aquest dia?

BRUNA: Sí.

PARE: Per què?

BRUNA: T'has enfadat?

PARE: No.

BRUNA: T'he fet sentir malament?

PARE: No, no.

BRUNA: No vull que t'enfadis i deixis de venir-me a veure.

PARE: No deixaré de venir-te a veure.

BRUNA: Mai?

PARE: No...

BRUNA: L'has llegit, l'àlbum?

PARE: Per sobre. Són... dedicatòries. Dels alumnes i dels teus
companys. Recorden anècdotes, et diuen coses maques. No
ho he llegit sencer. Són deu o dotze pàgines. Amb fotogra-
fies, també.

BRUNA: Alguns m'han escrit correus. Però no els he respost.

PARE: Això no caldrà que ho contestis. És un regal, un homenatge.

BRUNA: Que macos.

PARE: La propera vegada que vingui t'ho portaré.

BRUNA: O sigui que del cotxe sí que te'n recordes...

PARE: Sí, i del càmping també.

BRUNA: Sí, el càmping. I aquella font on anèvem a omplir garrafes d'aigua.

PARE: Aigüestortes. El lloc aquest, el bosc que deies. Amb arbres caiguts enmig del camí.

BRUNA: Aigüestortes.

PARE: Sí, ara m'ha vingut. Vam anar a un càmping de la Vall de Boí, un any. I devia ser aquest, el bosc que deies. És un bosc curiós.

BRUNA: Doncs aquell dia, quan tornàvem d'Aigüestortes, on jo m'havia perdut i tu havies estat plorant, quan vam arribar al càmping, després de passar per la font a omplir garrafes d'aigua, tu vas anar a rentar els plats que havien quedat del dinar i jo et vaig seguir, sense que te n'adonessis, i vaig veure com ensabonaves els gots i els plats del migdia, en una pica, i els anaves col·locant en una altra pica. I, quan vas tenir aquesta pica plena de gots i plats ensabonats, vas obrir l'aixeta, que va començar a rajar aigua, i llavors va arribar ella. Va arribar ella amb una palangana de plàstic taronja, plena fins a dalt de plats i gots, molts més dels que portaves tu, i us va posar a parlar, mentre tu esbandies i ho anaves deixant a la nostra palangana, que era, ho recordo com si l'estigués veient ara, blau cel, i ella començava a ensabonar tot el que portava, que era molt, i vaig pensar que potser havia fet un dinar amb uns amics i que per això tenia tantes coses per rentar. I tu vas acabar d'esbandir, però no te'n vas anar. Vas seguir parlant amb ella. Quants anys tenia, ella?

PARE: Vint-i-cinc.

BRUNA: I tu?

PARE: Quaranta-tres.

BRUNA: Ara sí que te'n recordes, eh.

PARE: Creus que parlar d'això et pot ajudar?

BRUNA: Sí.

PARE: No és res de l'altre món. Jo tenia dos fills, la vida totalment estructurada. Tot m'havia sortit bé, tal com ho havia volgut i suposo que... alguna cosa havia de fallar. I vaig fer que fallés. Em vaig enamorar i reconec que aquelles vacances van ser un infern, per a la teva mare, però per a mi també. Jo em pensava que... a vosaltres us n'havia pogut deixar al marge, pensava que no havíeu notat res. Em vaig esforçar, tots dos ens vam esforçar perquè no us assabentéssiu de res. I em pensava que ho havia aconseguit, però... eres una nena molt desperta, intel·ligent. M'hauria d'haver imaginat que sospitaries. En fi, tot plegat no va ser res, perquè... amb aquella noia no va passar res. Va ser només una cosa d'estiu. Un cert... enamorament. Va ser. Suposo que era normal. Jo també. Feia vint anys que estava amb la teva mare i no m'havia fixat en cap altra dona i aquesta noia, era. La Jana era. En fi. Vam tornar a casa i, al cap d'un temps, de poc temps, ja no. S'havia acabat i no. Ja està. Va ser. No va ser. No sé per què et pot ajudar, això... però... Ja està. No hi ha res més.

BRUNA: Jo també em vaig enamorar, aquell estiu, en aquell càmping.

PARE: Ah sí? Veus que bé! Devia haver-hi alguna cosa a l'aire, no?

BRUNA: No la vas tornar a veure?

PARE: No. Va ser una cosa de... d'aquells dies.

BRUNA: Com està l'Arnau?

PARE: Està bé.

BRUNA: Em va portar un quadre. El tinc a la meva habitació.

Al principi no me l'hi volien deixar tenir. Va haver de venir la mama.

PARE: La teva mare aconseguix tot el que es proposa.

BRUNA: Tot no.

PARE: És bo, el quadre?

BRUNA: L'Arnau em va dir que no has anat mai al seu taller.

PARE: No és veritat. Per començar, allò no és un taller, és un garatge. I hi he anat, dues o tres vegades.

BRUNA: Fa anys que no hi vas.

PARE: No ho sé.

BRUNA: Ha canviat bastant la manera de pintar.

PARE: Ah sí?

BRUNA: Ven quadres, l'Arnau.

PARE: Ja ho sé! Jo... tinc un quadre, d'ell. El tinc al meu estudi, o sigui que...

BRUNA: Va estar content de veure'm. Però estava nerviós. No li agradava gens estar aquí. I ho entenc. Li portava mals records.

PARE: No té absolutament res a veure. Res!

BRUNA: Què ens passa, papa?

PARE: No, no, no... No ho pots comparar.

BRUNA: I tant que puc. És el mateix.

PARE: No!

BRUNA: Saps què hi ha pintat, al quadre de l'Arnau?

PARE: No ho sé, perquè no els entenc mai, els seus quadres...

BRUNA: Un bosc.